

[Gregersen.]

get til at forhøje Tolden netop paa Flasker og Glas og dermed sørge for, at disse Dividender kunde beholde den Højde, de havde haft siden 1919. Det, Regeringens økonomiske Politik har gaaet ud paa, har været at sikre Bestyrelsesmedlemmer, Direktører og Aktionærer høje Lønninger, og nogen Regulering nedad der har der ikke været Tale om.

Det har været svært at faa Regeringspartierne til at indrømme, at Livsformødenhederne ved den Politik, der er ført, er fordyrede og gjort vanskeligt tilgængelige for den almindelige Befolkning. Nu indrømmede endelig Statsministeren selv ved den Tale, han holdt i Gaar, at Forudsætningen for den Lønforhøjelse, der findes i Forslaget, netop er den, at Livsformødenhederne er gjort dyrere gennem den Politik, der er ført ved Beskyttelse af Erhvervene.

Statsministeren siger, at Beskyttelsen har medført betydelige Fortjenester for Produktionsvirksomheder, og samtidig er der sket en Stigning af Livsformødenhedernes Pris. Den økonomiske Politik, som Regeringen har ført, er netop Forudsætningen for den Situation, der foreligger i Dag. Den har ydermere bidraget til at øge den Spænding, der er mellem Driftsherrerne i Produktionsvirksomheder med betydeligt øgede Fortjenester og Arbejderne med den gennem Prisstigningen paa Livsformødenheder formindskede Løn. Den samme Priskeforøgelse, der har ramt Arbejderne, har i øvrigt, og det skal heller ikke glemmes ved denne Lejlighed, ramt andre Erhverv, som ikke har haft Mulighed for at vælte Byrderne videre, Erhverv, der har maattet sælge billigt til Udlandet, men købe dyrt herhjemme, og det Forhold ordnes da heller ikke ved det foreliggende Reguleringsfor-slag, man kunde sige tværtimod.

Vi har paa ethvert Trin bekæmpet denne Beskyttelsespolitik, Fordyrelsen af Livsformødenhederne, Regeringens Dividendepolitik og Plyndringen af de mange og de smaa til Fordel for de store og faa. Vi har ikke noget Ansvar for den Situation, som foreligger. Ansvarret maa fuldt og helt være Regeringens og deres, som har hjulpet dem at føre den Politik. Jeg vil sige, at Nemesis har ramt det Parti og det ærede Medlem Hr. Jønson, der har svoret til Dogmet om Strejkeretten, om Retten til at slaas. Vil han nu selv føre den Politik, hvis Konsekvenser maa slaas Strejkeretten og Lockoutretten ihjel? Var det saa ikke bedre at likvidere den med det samme og give Oplysninger om, hvad der under det

nye af Regeringen skabte System skal sættes i Stedet? For den foreslaaede Forlængelse af Overenskomster mellem Arbejdsgivere og Arbejdere og Forbud mod Arbejdsstandsninger kan jo ikke være Fremtidens Løsning, kan ikke være den almene Løsning af Arbejdslovningssspørgsmaalet; og man kan vel ikke hver Gang sige, at der er særlige Forhold, at det er en Nødssituation o. s. v. De særlige Forhold har Regeringspolitikken netop gjort til almindelige Forhold.

Enhver kollektiv Arbejdsstandsning vil nu i højere Grad end tidligere være en Fare for Samfundet, og det vil være endnu mere paakrævet end tidligere, at den undgaas. Men hvordan? Vi maa hævde, at Rigsdagen efter sin Natur er uskikket til at være Appellinstans i Lønsørgsmaal. Men vi erkender, at der i Befolkningen er et stærkt Ønske om, at Arbejdsstandsningen skal høre op, og jeg tror ogsaa, at dette Ønske deles af alle i denne Sal, i alt Fald alle, som ikke skal fiske i rørt Vand; og det kan vel næppe heller være anderledes, end at den Industri, der har levet højt paa den Beskyttelse, som denne Regering har givet i fuldere og rigere Maal, end nogen Højre-regering har kunnet drømme om, og som nu nægter at udføre den Funktion, den har Eneret paa, at denne meget beskyttede Industri har henledt Opmærksomheden paa sig paa en lidet smigrende Maade. Den har ønsket at føre Krigen videre, og det er rimeligt, at Tredieparten, der altid skal betale Omkostningerne, nu ogsaa begynder at røre paa sig og kræve Afslutning.

Vi har altid erkendt, at Trediepart havde Ret til at tale med; vi mener ikke, der kan være ubegrænset Ret for to Organisationer til at føre Krig med hinanden. Hvis Krigen kunde føres uden at forvolde Ødelæggelse for andre end netop de krigsførende, fik det blive deres egen Sag, men Tredieparten, den, det gaar ud over, alle vi andre, maa ogsaa have Ret til at være her og have Ret til at vægre os. Men vi mener, at naar de raadende Magter her i Landet netop skærper Modsætningerne i Samfundet ved deres Politik og altsaa øger Farerne for Løn- og Klassekampe, naar de ikke interesserer sig for at fjerne Krigsaaarsagerne, saa maa man finde nye Metoder til at holde Krigen nede. Det forekommer os blot, at dette at gøre Rigsdagen til Dommer er den slættest mulige Metode, man kan finde paa.

Vi vil ikke hindre et Forsøg paa at bringe Arbejdsstriden til Ophør, men skal det gøres ad den Vej, som Regeringen her har